

Da jeg tidligere har gjort Rede for, hvor stor Lønningsforhøjelse Personalet vil faa efter det Ændringsforslag, der er stillet af Ministeren, og efter det Underændringsforslag, vi har stillet, skal jeg ikke komme tilbage dertil, men jeg vil blot sige, at det forekommer mig, at vi ikke paa noget Punkt er gaaede for højt, navnlig naar vi tager i Betragtning den stærke Stigning, der har været og endnu er i Prisen paa alle Livsfornødenheder, og som har været særlig stor i 1911 og 1912, i hvilke Aar saa godt som alt er steget meget stærkt. Nu har jeg nok lagt Mærke til, at der er blevet gjort gældende af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), af den ærede Ordfører saavel som af den højtærede Minister, at det Forslag, der er stillet af Ministeren, er en Overenskomst, der er truffet mellem Generaldirektoratet og Forbundets Repræsentanter. Dette er dog ikke helt rigtigt. Det er ingen Overenskomst, idet Forbundets Repræsentanter hele Tiden har taget Forbehold angaaende Summens Størrelse. Dette er oplyst saa klart, at jeg ikke behøver at komme ind paa det, navnlig af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Men det er tillige oplyst gennem det Andragende, som er tilstillet Regering og Rigsdag, og det fremgaar ogsaa ganske tydeligt af den Protokol, der er ført under Forhandlingerne, at Forbundets Repræsentanter har taget et saadant Forbehold baade med Hensyn til Banearbejderne og med Hensyn til Depotarbejderne. Der er ganske vist et Afsnit i Protokollen, der kunde tyde paa, at man var naaet til en Overenskomst, men med det Afsnit forholder det sig paa en særlig Maade. Der gaas nemlig ud fra, at Forbundets Repræsentanter havde fremsat et selvstændigt Forslag under Forhandlingerne, men det Forslag, som Forhandlingen til Slut kom til at dreje sig om, var ikke det af Forbundets Repræsentanter fremsatte, men derimod det Forslag eller Tilbud, der var fremsat fra Generaldirektionens Side, og Forbundets Repræsentanter har — nærmest efter Opfordring fra Generaldirektionen — ændret deres Udcast i Overensstemmelse med de Forhandlinger, der var førte angaaende Generaldirektionens Forslag, men Forhandlingerne

er fra Forbundets Side hele Tiden ført med Forbehold, for saa vidt angaar Beløbs Størrelse. Det Afsnit af Protokollen, som skulde kunne synes at godtgøre, at der har fundet en Overenskomst Sted, er altsaa kun det, der vedrører Reglerne og Fordelingen af det Beløb, der af Generaldirektionen var foreslaaet, og ikke andet. Forhandlingerne resulterede ikke i nogen Overenskomst, og naar Forbundets Repræsentanter ikke har afvist Forhandlingernes Resultat, ligger det i, at man har fundet, at Trangen til en Lønforbedring var saa stor og saa paatrængende, at man vilde tage imod det, der var foreslaaet, naar Muligheden for at opnaa mere viste sig at være ganske udelukket. Men denne Mulighed er netop endnu ikke udelukket, saa længe Folketinget ikke har taget Stilling til Spørgsmaalet og til det Forbehold, som Forbundets Repræsentanter har taget, og som giver sig Udslag i det Andragende, som Dansk Jernbaneforbund har indsendt til Regering og Rigsdag, saavel som i det Underændringsforslag, som vi har stillet, og som vi haaber maa finde Støtte hos Flertallet her i Tinget og hos den højtærede Minister. Nu har vi ganske vist hørt den højtærede Minister sige, at han ikke mener at kunne tiltræde dette Underændringsforslag, i det mindste ikke i den Skikkelse, hvori det foreligger. Den højtærede Minister har dog heller ikke, saa vidt jeg har forstaaet, helt afvist det. Paa det Møde, som Løngruppe B holdt i København den 20. Oktober 1912, var Regeringspartiet ogsaa repræsenteret, nemlig ved det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow), og det ærede Medlem udtalte ved den Lejlighed, at han vilde love sin ubetingede Støtte til det Forslag, der her findes som Ministerens, og angaaende en yderligere Forhøjelse udtalte han, at Spørgsmaalet herom vilde han tage under den mest velvillige Overvejelse. Jeg vil derfor haabe, at dette ærede Medlem vil støtte os i det Forslag, vi har stillet. Jeg haaber, at hans velvillige Overvejelse har ført til, at han maa indrømme, at det, der her er foreslaaet, er ikke mere, end hvad vi skylder disse Folk, navnlig i Betragtning af den Uret, de led ved Loven af 1908, og at det ikke paa nogen Maade kan siges at være for